

Digitalno pripovijedanje / Digitalni narativi

Autorice: Danijela Birt, Jadranka Brkić-Vejmelka, Ines Cvitković Kalanjoš

Digitalno pripovijedanje objedinjuje umjetnost pričanja priča uz pomoć raznih digitalnih multimedijских sadržaja, kao što su slike, audio i video. Digitalne priče mješavina su digitalne grafike, teksta, snimljene audionaracije, videa i glazbe te pružaju informacije o određenoj temi. Jednako kao i tradicionalno pripovijedanje, digitalne se priče razvijaju oko odabrane teme i često sadržavaju određeno stajalište (Robin, 2011). Aline Gubrium definira digitalno pripovijedanje kao inovativnu metodu participativnog istraživanja u zajednici, koja njezinim članovima omogućuje aktivnije sudjelovanje u istraživanjima koja se odnose na lokalne probleme (Gubrium, 2009: 5). To je pristup odozdo prema gore, u koji se tijekom procesa kreiranja i ostvarivanja određene politike, oni koji su dio zajednice aktivno uključuju te imaju priliku konstruirati i zastupati vlastito iskustvo (Gubrium, 2009: 8).

Svojim treninzima Joe Lambert, suosnivač Centra za digitalno pripovijedanje (CDS), neprofitne umjetničke organizacije u Berkeleyju u Kaliforniji, pruža pomoć ljudima zainteresiranima za stvaranje i dijeljenje osobnih priča.

CDS je također poznat po razvoju i širenju digitalnog pripovijedanja koje uključuje sedam elemenata: (1) Točka gledišta – otkriva nam perspektivu autora, (2) Dramatično pitanje – ono koje podrazumijeva odgovor do kraja priče, (3) Emocionalni sadržaj – odgovori na ozbiljna pitanja koji čine osobnu i emotivno snažnu priču (4) „Dar tvojeg glasa” – način personalizacije priče kojim se publici omogućuje bolje razumijevanje konteksta, (5) Moć glazbene pozadine – unosi se glazba ili drugi zvuk koji prati priču, (6) Praktičnost – korištenje dovoljno sadržaja da se priča ispriča tako da se gledatelji ne optereće s previše informacija, (7) Tempo – povezan s praktičnim dijelom, vodi se računa o tome koliko sporo ili brzo priča napreduje (Robin, 2011: 2).

U radu „Obrazovne upotrebe digitalnog pripovijedanja” Robin predstavlja kategorizaciju digitalnih priča i razvrstava ih u tri velike skupine: (1) osobne pripovijesti koje uključuju priče koje sadržavaju informacije o važnim događajima u nečijem životu, (2) povijesni dokumentarni filmovi koji uključuju priče koje ispituju dramatične događaje kako bismo bolje razumjeli prošlost i (3) priče osmišljene da informiraju ili upute gledatelja o određenom konceptu ili praksi (Robin, 2011: 2).

Digitalno pripovijedanje može se koristiti ne samo u obrazovanju nego i za olakšavanje raznih rasprava o teškim, ali aktualnim pitanjima kao što su „rasa”, multikulturalizam, pandemije i globalizacija. Jedan od primjera koji predlažemo da pogledate prije početka kreiranja priče jest digitalna priča „Gotovo raj”.

Prema Robin, priče koje nastaju u digitalnom svijetu, zahvaljujući digitalnom pripovijedanju, omogućuju korisnicima da podijele svoj rad i komuniciraju o njemu s drugim dionicima usko

povezanima s pojedinim projektom, ali i sa svima zainteresiranima za temu. Kreiranje priče digitalnim pripovijedanjem omogućuje da se povežu učenici s različitim stilovima učenja, a budući da se preferira grupni rad, to je prilika za jačanje i razvoj nekoliko vrsta pismenosti: digitalne pismenosti, vizualne pismenosti, informacijske pismenosti i drugih. (Robin, 2011).

Literatura

Gubrium, A. (2009). Digital Storytelling as Method for Engaged Scholarship in Anthropology. *Practicing Anthropology*. 31(4), S. 5-9.

Robin, B. (2011). The Educational Uses of Digital Storytelling. *Proceedings of Society for Information Technology & Teacher Education International Conference 2006*. S. 1-8.